

Operace Škorpión

Je ráno 30.5. 2010 ve vnitrozemí jednoho menšího státu v Evropě. Hned po svém probuzení jsem cítil zvláštní pocit uvnitř své hlavy, že dnešní den nebude jen další z obyčejných dní vojáka. Ale nevěnoval jsem tomuto pocitu příliš pozornosti a normálně vstal ze své tvrdé postele. Po krátké snídani a hygieně vsunul své ospalé tělo do uniformy naší skvělé vojenské jednotky, kterou nosím s hrdostí. Krátká kontrola zbraně a munice, na klidný den by mohla vystačit. Když tu náhle zazvonil telefon. Pokyny z vedení pro rychlý přesun na předsunuté stanoviště. Dodatkové informace se dovíme až na místě. Sotva po položení telefonu, už jsem obouval své polní boty a vyrazil k místu vyzvednutí štábním vozem. Jede na čas. Naložil mne i mé věci a rychlou jízdou vyjel k polnímu stanovišti, snad se tam dovíme odpovědi k našim otázkám a co že se to vlastně děje. Po krátké jízdě a zaparkování vozidla jsme konečně došli k našemu stanovišti, zasalutovali velícím důstojníkům, pozdravily ostatní a zařadily se do řady. Po pár minutách čekání dorazil i vrchní velitel s dalšími detaily. Začal hovořit klidným hlasem: „Vojáci, dobré ráno. Zřejmě moc dobře nevíte proč jste tak brzo tady. V dnešních ranních hodinách byla naše základna přepadena elitní jednotkou vojáků nepřátelské pěchoty. Podařilo se jim vysvobodit pro nás důležitého vězně s krycím jménem Mládě, který měl být později vyměněn za dodatkový materiál pro naše milice. Je pro nás velice důležité jej zajmout nazpět a to aniž by byl nějak zraněn. Není času na zbytek, před pár minutami byli zpozorováni výzvědnou jednotkou v nedalekém lese. A tady jsou vaše cíle. Získat vězně živého, eliminovat nepřátelský odpor, dostat se na jediné možné místo evakuace v této oblasti a setrvat do příjezdu evakuačního vozidla! To je vše pánové, rozchod a hodně štěstí!!“ Tak a klidný den je v čudu. Sbíráám dodatkovou municí a nabíjím zbraň.

Pár minut po deváté hodině ranní vyrážíme, první družstvo půjde napřed a bude se snažit nepřítel odříznout na důležité křižovatce a znemožnit mu další postup. Druhé družstvo v němž jsem i já má za úkol dostat se buď na křídlo nepřítel a zlikvidovat jej nebo ho obejít ze zadu, sevřít do kleští a natlačit do léčky u křižovatky. První družstvo se rychlým přesunem snaží předběhnout nepřátele a dostat se na křižovatku včas. Naše družstvo vyráží lesem okolo cesty. U první menší křižovatky se vydáváme do levého kvadrantu lesa, kde by mohl být nepřítel na postupu. Opatrným přesunem a stálým sledováním okolního lesa nás dostává situace do varu. Já na levém křídle formace ještě s jedním kolegou se vydáváme na krátký vysunutý průzkum lesa po levé ruce. Přicházíme k oplocené planině, žádný pohyb zde není, proto se vracíme zpátky do formace. Postupujeme nanejvýš obezřetně, nepřítel je někde poblíž, cítím to. Opět malé rozcestí, velitel skupiny vysílá levé křídlo po pěšině, zbytek půjde kryt lesem a travou. Zahlédly jsme civilní obyvatele na boční cestě, trochu nás to vyvedlo z míry, jsme napnutí a prsty mají kousek ke spoušti zbraní. Neustále sleduji křoví a listy nalevo, zda tam nikdo neschovává nějaké překvapení. Pokračujeme po blátivé cestě dále až do lesa kde křoviny střídají stromy a husté větve. Zbraně stále namířeny a připraveny kdykoliv vystřelit. Dosáhly jsem kamenité cesty, kudy pravděpodobně mohou projít, nebo již prošli. Všude je klid, jen štěkot psa ruší úplnou idylku tajemného lesního prostředí. Ucho mi trhá silný hlas ve sluchátku: „Stáhnout rychle ke mně!!“ Předávám rozkaz svému kolegovi, poklusem směřujeme k veliteli. Už z dálky mi signalizuje držet se dále od cesty, splýváme s větvi u cesty. Nepřítel, máme je na dohled, jdou skutečně obezřetně po cestě, která směřuje přímo ke křižovatce kde čeká druhé družstvo a zatím nás snad nezahlédly. Máme možnost sevřít nepřítel do kleští, naše skupina se ještě rozdělí na menší oddíly. Já a tři další se máme vydat oklikou kolem staré chaty, která je nedaleko.

Odřízneme jim ústupovou cestu, pokud by se chtěli stáhnout k lesu zatímco je první a zbytek našeho družstva budou zaměstnávat. Velitel pozoruje přes optiku zda se ochránci nedívají naším směrem. Zrovna teď se jeden dívá, všichni čtyři jsme připraveni k běhu.

„Teď, jděte, jděte!!!“ zvolal nadřizený. Rychlé přeběhnutí cesty, následné seběhnutí kopce a poklusem přes říční potok dále na asfaltovou cestu. Čistý vzduch, široko daleko není nikoho vidět. Vybíháme mírně převýšený horizont kde na nás čeká závora přes cestu, která nás snadno dovede až na křižovatku s naším schovaným prvním družstvem. Ale tudy mi nechceme pokračovat, byli by jsme krásně viděni a tudíž lehkým cílem. Pokračujeme po asfaltce dále doleva. Po padesáti metrech mizíme v lese a klušeme stále hlouběji do lesa. Zpomalujeme náš postup, abychom na sebe příliš neupozorňovali nepřátelskou jednotku. Prodíráme se lesíkem, nadbíháme stále více vpřed abychom měli nepřítele po pravé ruce. Před námi se rozprostírá bažina, kterou musíme přebrodit. Jdu první a všichni mě přesně následují. Boty se boří hluboko do bažinatých vod. Naštěstí úspěšně jsem se dostal za tuto mokrou břečku a drápeme se na vrchol kopečku zarostlého travou. Na vršku už vidíme onu zmiňovanou cestu, je to náš orientační bod v tomto rozlehlém lese. Naše malá skupina zatím neměla žádný kontakt s nepřítelem ovšem tuším že se tento stav brzy změní. Hlášení ve vysílačce mi dává za pravdu. První a zbytek našeho druhého družstva se spojily a vyčkávají na správný okamžik k útoku. V blízkém lesíku okolo cesty se potichu plížíme, snažíme si udržet odstup a při tom se dostat co nejbližší na dostřel našich zbraní. Kolega napravo hlásí kontakt, rukou ukazuje aby zůstal dole. Možná se ptáte proč jsem se tak rozhodl? Nepřítel byl k nám otočený bokem, ale přesouvá se vpřed dále od nás a tím nám nastavuje svá záda. Pozoruji nepřátelského vojáka jak se obezřetně rozhlíží kolem sebe a jde stále vpřed. Po chvíli nahlašuje opět střelec napravo že byl zřejmě spatřen, tento fakt hlásím do vysílačky výše. Není možnost už se dále skrývat, ví o nás a započali již palbu. Volám na ostatní aby začali opětovat střelbu. Zacílím nejbližší cizí uniformu, zmáčknou spoušť zbraně a očekávám výstřel, jenže ta potvora je zaseklá nebo co?! Schovávám se za strom a zjišťuji rychlou inspekci zbraně kde je problém. Aha kontakty. Toto už mám nacvičené z mnoha předchozích podobných situací. S rychlostí blesku otevřu zadní kryt zbraně, vytáhnu dráty které vedou ke zmíněným kontaktům, odpojím je od sebe, mírně profouknu a zapojím nazpátek do sebe, natlačím drátky zpět do úzkého prostoru, zabouchnu kryt zadní pažby u své zbraně, zapřu ji o rameno znovu zacílím a konečně vystřelím svou první dávku. Je to skutečně nádherný zvuk když všechno funguje jak má. Kolegovi opodál se podařilo někoho zasáhnout, velmi mě těší jeho úspěch proto mu zdáli poblahopřeji. Střelba se rozeznívá lesem, bojovníci válčí každý za své ideály a svou vlast. Ve sluchátku uslyším rozkaz k ústupu, zvedám se ze země a kývu na kolegu aby se také stáhl. O pár kroků dále se dovídám doplňující informaci, máme se stáhnout směrem ke křižovatce kde byl ještě před chvílí válčil nepřítel. Rychlou otočkou změním směr. Běžíme co nám nohy a cesta pod nimi dovolí. Dobíháme na kříž dvou cest, okolo cesty leží mrtví ochránci. Jen je přejedu očima a pokračuji dále za naším cílem, teda za onou chráněnou osobou, která se vzdává a čeká co s ní teď uděláme. Konečně mám možnost vidět koho že to vlastně hledáme. A jsem dost překvapen. Mladá žena v maskáčích, výstroj vojáka asi pro zmatení, z dálky téměř k nerozeznání s běžným pěšákem. Rychle se přeskupujeme do jednoho velkého družstva, zadrženu ženu bereme mezi sebe a svižným krokem se vydáváme znovu k přesunu. Osobně chvíli eskortuji takzvané Mládě směrem k jedinému místu kde se dá evakuovat pryč z bojové oblasti. Na cestě k zóně nahlašujeme stav velitelství, která nám sděluje nepříliš lichotivé novinky. Podle hlášení hlídek v okolí, jsou na cestě k nám posily padlého týmu ochránců. Máme očekávat tuhý odpor. Velice potěšující zprávy z hlavního stanu, řeknu si v duchu. Přidávám do kroku abychom byli na evakuačním místě co nejdříve a stačily se připravit na následující protiúder.

Jsmo na místě, nahlašuji velitelství změnu stavu a žádám o urychlenou evakuaci. Dostávám jasnou odpověď abychom vyčkali 15 minut, po tuto dobu musíme udržet své dosavadní pozice.

Minuta na odpočinek, při ní již však uvažuji o rozestavění obranných pozic okolo evakuační zóny. Dobrá, není čas na nějaká prostoje za chvíli tu máme kavalérii a ještě nejsme pořádně připravení. Beru si to tak trochu na starost a určuji pozice kde by měl někdo být. Rychlé rozmístění, vyvěšuji oranžovou vlajku pro označení místa přistání. Velitel právě dorazil do obranného oválu kolem této defenzivní zóny, kde je náš zajatec. Krátká kontrola hlídek, a zvolení taktiky. Ted' už musíme vyčkat až nám nepřítel zkusí zatopit pod kotlem. Jen at' přijde a vyzkouší naše odvážné bojovníky! Minuty běží, sleduji hodinky a i když se sebe více snažím, čas běží pořád stejně pomalu. Evakuace do 15 minut a je to teprve nějakých 5. Tuším že útok započne právě ted'. Nepřítel přichází...

Zvuky a hlasy z blízkého okolí naznačují příchod problémů. Rukojmí volá o pomoc a záchranu, snaží se všemožně utéct, marně. Hlavní defenzivní val hlásí kontakt. Přesouvám se na případnou pomoc, a hledám nepřítele zrakem, sluchem, snad i hmatem jsem to zkusil. Tatatatata, střílí náš nový střelec, nic nezasáhl ale snaha se cenní. Nepřátelé skrytí za blízkým křovím opětují palbu. Kulky letící směrem k nám mě jen těsně minuly, trochu mi ujely nohy ze svahu dolů, rychle postavení na nohy a vidím, že můj nový kolega takové štěstí neměl. Už leží mrtev na zádech. Snad to tak mohlo být, nevím, v té rychlosti jsem si toho ani nevšiml. Každopádně máme o jednoho bojovníka méně. Druhý kopec hlásí nějaký pohyb v lese. Přebíhám z jednoho kopce na druhý a zjišťuji stav. Vizualní kontakt zatím nebyl, proto se vracím zpátky svou výchozí pozici. Seskakuji ze svahu na pěšinku, když vidím za stromem pohyb. Neváhám, jedna, druhá, třetí dávka z mé útočné pušky. Nejsem si jist zda jsem zasáhl oponenta, po chvíli mého přemýšlení pohyb za stromem ustal a přešel z kolmého postoje plynule do polohy v leže. Byl mrtev. Nahlašuji potvrzený zásah do vysílačky a vracím se zpět na kopeček pro lepší výhled. O hluk výstřelů není nouze, stále se ozývá blíže a blíže.

Kryji se za stromkem a sleduji přibližný směr odkud zní výstřely. V momentě se nedaleko objevily dva nepřátelé kteří doběhly za vzrostlý strom, který je dobře kryl před střelbou mých part'áků, kteří stříleli z valu opodál. Neváhal jsem a začal pálit. Dvě dlouhé dávky, dřevo ze zasaženého stromu opadáva jako stromek po vánocích. Oba protivníci nevzdali záchranu zajatce až do svého krvavého konce, padli tvrdě na zem. Řekl bych že přispěli i mí kolegové z valu. Stahuji se zpátky do středu kruhu kolem zajaté osoby. Nový potencionální cíl je někde v houští nade mnou. Pár přískoků k okraji vymleté doliny, pod svahem. Snažím se nedělat moc hluku, abych na sebe neupozornil. Bohužel jsem nebyl dost důsledný a přísahám že moment před tímto tam nikdo nestál, ted' však zpoza křoví na mě míří hlaveň pušky. Na reakci jsem měl velmi málo času, a nepřítel měl výhodu v mnoha klíčových faktorech. Moment překvapení, zbraň připravená ke střelbě, vyvýšená pozice. Nervová zakončení započala ohromující řetězový koncert pokynů mého těla. Má hlava šla směrem dolů a obrátila se od nepřítele, ramena se vyměnila mezi sebou levé za pravé, zbytek torza taktéž otočený zády k hlavní mého soka. V kolenou se mé nohy zlomily do tvaru L a přešla ze stoupání do úpadu. Bohužel ani rychlý z nejrychlejších by nezvládl uhnout střele z takové blízkosti. Prst nepřítele dopadl na spoušť jeho zbraně, ta po milisekundě započala pracovat jako dobře promazaný strojek. Už nebylo vyhnutí. Ze zásobníku čerpal Avtomat Kalašnikova 47 projektily, které když opustily hlaveň přesně namířily k cíli, ke mně. Několik zásahů jsem cítil zezadu na mé vestě, pak však přišel ten smrtelný. Přes krční obratle přešlo úmorné štípaní. Než jsem dopadl na zem, bylo již dokonáno. Z druhého svahu za mnou se ozvala salva naší obranné hlídky. Můj soudce, porota i kat byl taktéž zabit. Kdyby tento zásah takříkajíc ze shora přišel o pár vteřin dříve, možná bych zde ještě byl a bojoval dále po boku svých kolegů za naši věc.

Ale nikdo z našich to nevzdal a odrazily další tvrdé útoky zákeřných pronásledovatelů. V pravý čas dorazil evakuační vrtulník, naložil cennou zajatkyňi, zbytek naší jednotky a efektně zmizel nad hlavami zdrcených ochránců, kterým se nepodařilo získat nazpět svou zajatou svěřenkyni. Později naši vysoce postavení velitelé vyměnily zadrženu osobu za tolik potřebné zbraně k obranně našich zájmů a ideálů. Bez těchto zbraní by jen stěží dosáhly svobody ve své zemi a osvobození svých uvězněných bratrů a sester.

Mezitím nedaleko...

se vojáci chystali na další krvavé měření sil. Obránci jež bránily pevnost uprostřed lesů nevidí prohru jako volbu a tedy budou bojovat až do posledního dechu. Naproti tomu útočné družstvo se snaží zahnat obránce na ústup a zabrat jim jejich ležení pro své vlastní účely, avšak taktéž budou bojovat do konce svých sil. Je tedy jisté, že klidné posezení u čaje je nečeká.

Útok se dělí na dvě menší družstva. První se vydá přes zarostlý palouk a povede útok od bažin. Druhé půjde hustým lesem a velkou oklikou, aby nebylo spatřeno dříve než budou všichni připraveni k zahájení ofenzívy. Jednotka se rozchází s úvahami zda se ještě setkají. To ukáže až čas. Pětičlenné družstvo které směřuje oklikou za pevnost nepřítel hledá nejlepší cestu k útoku. Po pár kilometrech chůze a prodírání se zarostlým lesem slyšíme v dálce hřmění. Jak příhodné k brzkému souboji dvou velice vyrovnaných útvarů. Zarostlý les vystřídala neproniknutelná a velice zrádná džungle. Bažiny, kluzké kopce, stromy propletené tak těsně že jen s použitím síly se dá projít. Konečně džungle mizí za zády a objevuje se otevřený palouček s místem pro bojové manévry. „Když se rozdělíme můžeme je překvapit z více stran, a když budeme mít štěstí i obsadit pevnost“!! Navrhl jeden z nás. „Dobře kdo jde kam“?? řekl velitel. „My jdeme ve dvou tady školkou a zbytek jděte támhle tudy okolo“. „Dobrá“. Rozdělit se na menší separátní skupinky může ovlivnit zbytek boje pokud ztratíme přehled o tom kde se kdo nachází. Pokud ovšem člověk nechce riskovat, neměl by vstupovat do armády. Ostatní mizí ve křoví, já a bratr ve zbrani se plížíme od stromku ke stromku. Bouřku vystřídalo slunce, je to nádherný pohled, škoda že na to teď není čas. Nedaleké výstřely mi připomínají přítomnost obránců a ti neznají slitování. Plížíme se dále houštím, vysokou trávou která již dlouho nebyla upravená svým majitelem. Snad to nenapraví právě teď, zřejmě by byl překvapený co že mu to roste v trávě za zelený plevel. Jeden po druhém se přesouváme blíže k plotu opevnění. Zahlédl jsem cizí uniformu. Strnul jsem na místě v pokleku, partáka zastavil nevitáním slovem kontakt. Ohlédl se tázavě na mě, ukázal jsem směrem k osobě za plotem, která zmizela za křovím, jenže stále tam byla. Vzdálen jen několik metrů od nepřátelského vojáka mi přišlo jako bych mu dýchal na bajonet, který má schovaný v pouzdře. Čekal jsem co bude dělat, zda se pohne vpřed či vzad. Nepohnul se stejně jako já, byl tam někde za listy a ani netušil že mám jeho život v rukou. I kámen se hýbe častěji než tento obránce, byl jsem už nervózní a to ani nemluví o ležícím partákovi opodál. Ten musel mít jistě nervy jak ze mě, tak i z cíle před ním, kterého ani neviděl. Naznačil jsem jestli mám vystřelit, pohnul rameny na poloviční souhlas, sám totiž nevěděl jestli nemám bludy. Zvedl jsem ruku, udělal ve vzduchu půl kruh na znamení aby se více posunul do střelecké pozice. Po velice krátkém rádiovém upřesnění co vlastně mám v plánu se vydal kousek na okolo. Zahajuji náhodnou palbu na křoví. Kadence mizerná, ale kule se zařezaly do listů jako břitvy. Žádná odezva, žádné duté pády, jen ticho. Chvilí čekám, pak ale k mému údivu kdosi střílí na mě i mého kolegu a to ze směru kam zmizely mé projektily. Lehám si k zemi a opětuji palbu. Pár dávek a zásobník mi jede naprázdno. Rychlá otočka na záda a tasím další zásobník ze sumky. Zapadl těsně do šachty, tam kam patří. Pár výstřelů do křoví k pokrytí ústupu mého druhého střelce. Také pár dávek poslal na svou obhajobu. Nečekaně po mé levé ruce započne střílet kdosi další a na potvoru naším směrem.

Snažíme se držet co nejbliže matičce zemi a plazíme se zpátky do bezpečí lesíka odkud započal náš postup. Pod palbou jsme se dostaly až k nižším stromkům, palba mezitím ustala. Narychlo vymýšlíme jinou taktiku našeho postupu, z nenadání nás v tomto rozvážném momentě vyruší jednotlivá střelba. Spolubojovník padá k zemi, dostal zásah z pistole. Zapadl jsem za nejbližší větev a snažím se zpozorovat onoho střelce, avšak marně. Periferně pozoruji, že se něco u mých rukou hojně pohybuje. Chvilí trvá než oči zaostří, konečně vidím že jsem zalehl do mraveniště. Není čas řešit kdejakého Ferdu, mám tu vážnější problém, stále nevidím odkud mohl

střílet. Mírně se stahuji zpět a tasím svůj vlastní ruční kanón. Natáhnuto, odjištěno, čas na duel dozrál. Svou útočnou pušku беру do své levé ruky a v pravé třímám svého orla. Co nejopatrněji našlapuji na levou nohu. Vylézám ze svého listnatého úkrytu a vidím krčící se postavu za stromem jak třímá pistoli. Bez míření mačkám spoušť jak jen dovedu, stromový stín taktéž několikrát zamáčkne spoušť až ke svému maximu. Mé náboje letí bůhví kam, kdežto sokovi přesně mířené rány zasahují mou vestu do míst kde nemají možnost proniknout, ovšem jedna střela jež záhadně vidím její let, mě trefuje přímo do brady což značí jediné, expresní lístek do věčných lovišť. Kinetická síla výstřelu mi cukne s hlavou tak prudce, že pokud bych již dávno nebyl mrtev, asi bych si zlomil vaz. Mé bezvládné tělo padá do měkkého a mírně zvlhlého porostu pod stromem. Tento duel vyhrál lépe připravený střelec. A co že to vyhrál? O den více na tomto zrádném světě. Náš útok byl tímto odražen a obráncům se podařilo zachránit svou pevnost od našich vojsk a tím i prozatímní klid v přilehlých oblastech.

Ale jak je známo, nic netrvá věčně !!!

V tomto textu je zachycen smyšlený scénář převozu důležité osoby a následné přestřelky mezi dvěma družstvy. Je to skvělý scénář a jsem rád že jsem o něm mohl napsat pár vět. Díky všem za skvělou hru a autorovi tohoto scénáře za nápad k realizaci.

Tento text je věnován všem vojákům kteří v tomto scénáři padli ať už při ochraně nebo přepadení a zjetí Mláděte, dále následné obraně případně útoku na Pískovnu.

Salutuji vám všem!!

vojín Alex, Rota C, Cobra Team